

Warszawa, dnia 10 lutego 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 133/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: Paulina Smoderek

4 przy udziale prokuratora Marii Jaskuły

po rozpoznaniu dnia 10 lutego 2023 r.

5 sprawy A. K. syna C. i A., ur. (...) w P.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

9 z dnia 8 listopada 2021 r. sygn. akt IV K 45/21

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 133/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu			

<i>pierwszej instancji</i>	
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 8 listopada 2021r. sygn. akt IV K 45/21	
<i>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</i>	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
<i>0.11.3. Granice zaskarżenia</i>	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. K.	oskarżony nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego oraz nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego;	Informacja z KRK Informacja z ewidencji kierowców	103 105
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Informacja z KRK; Informacja z ewidencji kierowców	z dokumenty wystawione przez uprawnione podmioty tj. Krajowy Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacja jest aktualna tj. wystawiona w dniu 27.12.2022r. oraz Komendę Stołeczną Policji – informacja wystawiona w dniu 02.01.2023r.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy					

<p>ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut w apelacji obrońcy</p>		
<p>1.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość jego czynu były wyższe niż nieznaczne, podczas gdy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>właściwa analiza elementów podmiotowych i przedmiotowych czynu, a zwłaszcza sposobu i okoliczności popełnienia czynu, prowadzi do wniosku, że zarówno wina oskarżonego, jak i szkodliwość czynu były nieznaczące, a zatem że w niniejszej sprawie, wobec ziszczenia się pozostałych przesłanek zachodziły podstawy do warunkowego umorzenia postępowania względem oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy jest niezasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie. Nietrafnie bowiem skarżący zarzucił i nie wykazał, iż wydając zaskarżone</p>			

orzeczenie, Sąd I instancji oparł się na błędnych ustaleniach faktycznych, że w sprawie zachodzą przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego.

Należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w

szczegółności
nie popełni
przestępstwa.
Jeżeli jedną
z przesłanek
warunkowego
umorzenia
postępowania
jest wymóg,
aby okoliczności
popelnienia
czynu nie
budziły
wątpliwości, to
sąd na podstawie
zebranego
materiału
dowodowego
musi dojść nie
tylko do
wniosku, że sam
fakt popelnienia
przestępstwa nie
budzi
wątpliwości, a
zatem istnieją
wystarczające
podstawy, aby
oskarżonemu
przypisać
popelnienie tego
czynu, lecz także
powinien
wyjaśnić
elementy
przedmiotowe i
podmiotowe
tego czynu
rzutujące na
ocenę zarówno
stopnia jego
społecznej
szkodliwości, jak
i stopnia
zawinienia
oskarżonego.
Zgodnie z treścią
art. 115 § 2
k.k. dla ustalenia
stopnia

społecznej
szkodliwości
czynu niezbędne
jest zbadanie
zarówno strony
przedmiotowej
czynu (rodzaj i
charakter
naruszonego
dobra, rozmiary
wyrządzonej lub
grożącej szkody,
sposób i
okoliczności
popelnienia
czynu, waga
naruszonych
przez sprawcę
obowiązków),
jak i jego
podmiotowej
strony
(motywacja
sprawcy, postać
zamiaru).
Kompleksowa
ocena
wszystkich tych
elementów
winna
doprowadzić do
ustalenia, że
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu "nie jest
znaczny", a
zatem ów
stopień jest
wyższy od
"znikomego" i
swoim zakresem
może
obejmować
zarówno
przypadki
"nieznacznego",
jak i "średniego"
stopnia

społecznej
szkodliwości.

Trzeba też
zwrócić uwagę,
że na stopień
społecznej
szkodliwości
przestępstwa nie
mają wpływu
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy,
środowiskowa
opinia o nim,
dotychczasowy
tryb jego życia,
przyznanie się
sprawcy do
winy,
dobrowolne
naprawienie
przez sprawcę
szkody
wyrządzonej
przestępstwem,
wyrażona przez
niego skrucha,
czy też
ewentualne
pogodzenie się z
pokrzywdzonym.
Są to bowiem
okoliczności
mające
znaczenie dla
ustalenia
podstaw
prognozy
kryminologicznej.
Aby możliwe
było warunkowe
umorzenie
postępowania,
niezależnie od
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu sąd

powinien ustalić również stopień zawinienia, który to stopień także nie może być znaczny. Wyznaczenie stopnia zawinienia wymaga ustalenia najpierw wszystkich przesłanek przypisania winy, takich jak dojrzałość sprawcy i jego poczytalność, z zakresu rozpoznawalności bezprawności czynu oraz braku anormalnej sytuacji motywacyjnej występującej w nasileniu uniemożliwiający wymaganie od sprawcy dania posłuchu normie prawnej. Dla zastosowania warunkowego umorzenia postępowania na mocy art. 66 § 1 k.k. warunek braku znacznego stopnia winy musi występować kumulatywnie z brakiem znacznego stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa.

Reasumując więc, należy stwierdzić, że spełnienie wszystkich wskazanych powyżej przesłanek jest niezbędne dla podjęcia przez sąd prawidłowej decyzji w zakresie warunkowego umorzenia postępowania.

Przenosząc te rozważania - natury ogólnej - na grunt rozpoznawanej sprawy, należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił zarówno stopień winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W żadnym bowiem razie za okoliczności umniejszające stopień obu tych elementów nie można przyjąć okoliczności wskazanych przez obrońcę, a mianowicie, iż stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego było stosunkowo

niewielkie. Z
taką oceną nie
sposób się
zgodzić.
Wskazać należy
na znaczny
stopień
nietrzeźwości
oskarżonego
0,78 mg/l
alkoholu w
wydychanym
powietrzu i
spowodowanie
kolizji drogowej
z dwoma innymi
pojazdami.
Oskarżony do
protokołu
badania
trzeźwości
podał, że w
godzinach
porannych
spożywał
alkohol w
postaci wina w
ilości 0,7 l.
Natomiast do
kolizji drogowej
doszło ok.
godziny 15:24.
Analiza tych
okoliczności
wskazuje, że w
żadnym razie
w sprawie nie
zaistniały takie
okoliczności,
które uczyniłyby
wyjazd
oskarżonego
tego dnia
absolutnie
koniecznym.
Oskarżony
decydując się w
stanie znacznej
nietrzeźwości na
kierowanie

samochodem w dniu zdarzenia, nie znajdował się w sytuacji bez wyjścia, jedynie możliwej, właściwie nie wiadomo w jakim celu i dokąd tego dnia udawał się oskarżony. Obrońca podnosi, że oskarżony spożywając tego dnia alkohol mógł jedynie przypuszczać, że stężenie alkoholu we krwi jeszcze może pozostawać. W płaszczyźnie woluntatywnej nie wykazywał się chęcią dokonania występku, a jedynie godził się na to, zdając sobie sprawę z prawdopodobieństwa posiadania we krwi stężenia alkoholu. Według obrońcy oskarżony działał nie z zamiarem bezpośrednim, ale z zamiarem ewentualnym.

Z taką argumentacją nie można się zgodzić, albowiem po spożyciu tak

dużej ilości
alkoholu w
godzinach
porannych (0,7 l
wina),
oskarżony nie
mógł
przypuszczać, że
alkohol został
już wydalony z
jego organizmu.
Brak podstaw
do uznania, że
upływ kilku
godzin pozwoli
wyliminować
taką ilość
spożytego
alkoholu z
organizmu
człowieka.
Ponadto
oskarżony przy
takim poziomie
stężenia
alkoholu - 0,78
mg/l czyli ok.
1,6 ‰ musiał
odczuwać jego
wpływ np. na
swoje funkcje
ruchowe,
zmysłowe i
intelektualne, a
zatem działał
z zamiarem
bezpośrednim.

Nie ma racji
skarżący
wskazując na
stosunkowo
niewielkie
stężenie
alkoholu w
organizmie
oskarżonego,
skoro
przekroczył on
trzykrotnie

wartość stężenia, które stanowi o bycie przestępstwa (0,25 mg/l). Stężenie alkoholu pod wpływem którego znajdował się oskarżony z całą pewnością poważnie upośledzało zdolności psychomotoryczne konieczne dla bezpiecznego prowadzenia samochodu. Ponadto oskarżony kierował pojazdem jadąc ok. godz. 15:20 na ul. (...) w W., która stanowi jedną z głównych ulic dzielnic P. i P., a zatem w porze dnia, gdy na tej ulicy ruch pojazdów i pieszych jest wyjątkowo natężony, stwarzając w ten sposób realne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Z powodu znacznego stopnia nietrzeźwości oskarżony doprowadził do kolizji drogowej

z dwoma innymi pojazdami, nie zatrzymując się przed czerwonym światłem na sygnalizatorze i uderzając w dwa pojazdy stojące przed skrzyżowaniem ulic (...).

Przyjęcie koncepcji prezentowanej w tym zakresie przez skarżącego nie wytrzymuje krytyki, bo sprowadza się do zaakceptowania, iż znajdujący się w stanie nietrzeźwości oskarżony kierując samochodem, w środku dnia na jednej z głównych ulic (...), nie stanowił znacznego niebezpieczeństwa dla siebie, ale przede wszystkim innych uczestników ruchu. W tych okolicznościach faktycznych zachowanie oskarżonego nie może zostać uznane za błahe i być wytłumaczone tym, że utrata możliwości

prowadzenia
pojazdu będzie
miała negatywny
wpływ na życie
zawodowe
oskarżonego.
Brak
sprawdzenia
stężenia
alkoholu i
odczekania
dłuższego
okresu po
spożyciu
alkoholu, nie
usprawiedliwiały
zagrożenia jakie
w ruchu
drogowym
wywołał
oskarżony, bo
pamiętać należy,
iż każdy pijany
kierowca takie
zagrożenie dla
siebie i innych
stwarza. Wobec
powyższego nie
można
zaakceptować,
że z tych
przyczyn
zachowanie
oskarżonego
zasługuje na
łagodniejsze
potraktowanie, a
zatem, iż ocena
okoliczności
faktycznych
sprawy pozwala
na zastosowanie
środka
probacyjnego w
postaci
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego: nie
pozwala na to

stopień
intoksykacji
alkoholowej
oskarżonego,
miejsce i czas
popelnienia
zarzucanego mu
czynu oraz
rozmiar
wyrządzonej
szkody w postaci
narażenia życia
i zdrowia dwóch
innych osób,
które
znajdowały się
w samochodach
marki S. nr rej.
(...) i marki
V. nr rej. (...),
w które uderzył
oskarżony.

Nie bez
znaczenia w
okolicznościach
faktycznych
sprawy
pozostaje także
kwestia
nagminności
popelniania tego
rodzaju
występków. Co
prawda
nagminność nie
jest
okolicznością,
która może być
brana pod uwagę
przy ocenie
stopnia
społecznej
szkodliwości, nie
oznacza to
jednak, że jest
całkowicie
obojętna.
Jednym bowiem
z celów kary

jest przecież
zapobieganie
popelnieniu
przestęstw,
zwłaszcza tych
nagminnych
(por. post. SN z
dnia
28.11.2008r.,
VKK 161/08,
Prok.i Pr.-wkł.
2009/11-12/2,
Biul.PK
2009/1/83).

Aktualnie nie
wymaga
szczególnego
dowodzenia, iż
przestępstwa z
art. 178a § 1
kk popełniane
są w taki
właśnie sposób
- nagminnie.
Do wielu z
nich, także tych
zakończonych
tragicznym
skutkiem,
dochodzi
właśnie dlatego,
iż kierujący
zdecydował się
na prowadzenie
samochodu w
stanie znacznej
nietrzeźwości,
narażając życie i
zdrowie innych
uczestników
ruchu
drogowego. Nie
oznacza to
oczywiście, iż nie
może zdarzyć
się sytuacja, w
której pomimo
popelnienia
występku z art.

178a § 1
kk spełnione
zostaną
przesłanki z art.
66 § 1 kk,
które zadecydują
o warunkowym
umorzeniu
postępowania
karnego wobec
sprawcy takiego
czynu.
Zdecydowanie
jednak wskazane
powyżej
okoliczności
faktyczne
sprawy, a w
szczególności
znaczny stan
nietrzeźwości
oskarżonego,
czas i miejsce
jego popełnienia
oraz skutki w
postaci
spowodowania
kolizji drogowej
z innymi
pojazdami na
taką ocenę, z
przyczyn
wskazanych
wyżej, nie
pozwalają.
Analiza
okoliczności
sprawy
dokonana przez
Sąd Rejonowy
i wsnute z
niej wnioski w
zakresie oceny
stopnia winy
i społecznej
szkodliwości
czynu
przypisanego
oskarżonemu
były - z przyczyn

wykazanych
wyżej -
prawidłowe.

Rację ma Sąd
Rejonowy, że
warunkowe
umorzenie
postępowania
karnego wobec
oskarżonego nie
spełni swojej
funkcji
wychowawczej i
zapobiegawczej.
Analizując
postawę
oskarżonego,
która w toku
postępowania
przygotowawczego
nie przyznawał
się do winy,
zaprzeczając
swojemu
sprawstwu i
nie wyrażając
skruchy, nie
można przyjąć
aby
zastosowanie
tego środka
probacyjnego
ma osiągnąć
skutek
wychowawczy
wobec
oskarżonego. W
toku
postępowania
nie
przeprowadzono
takich dowodów,
które
pozwoliłyby na
formułowanie
wobec
oskarżonego
pozytywnej
prognozy

kryminologicznej.
Wprawdzie oskarżony jest osobą niekaraną, ale z ewidencji kierowców wynika, że przed spowodowaniem kolizji drogowej czterokrotnie naruszał przepisy ruchu drogowego przekraczając dozwoloną prędkość. W ocenie Sądu Okręgowego powyższa okoliczność wskazuje na brak uzasadnionego przypuszczenia, że pomimo umorzenia postępowania oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Reasumując zawarta przez obrońcę w apelacji argumentacja nie zasługuje na akceptację, albowiem Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż stopień winy i społecznej szkodliwości

czynu
oskarżonego są
znaczne.

Wnioskowany
przez obrońcę
środek
probacyjny nie
spełni swojej
funkcji w
zakresie
prewencji
indywidualnej i
generalnej oraz
nie spełnia
potrzeby
kształtowania
społecznej
świadomości
prawnej.

W tych
okolicznościach
faktycznych
zachowanie
oskarżonego nie
może zostać
uznane za błahe
i być
wy tłumaczone
trudną sytuacją
zawodową.

Przecież
negatywny
wpływ na życie
zawodowe
oskarżonego jaki
będzie miała
utrata prawa
jazdy oraz
przyznanie się
do winy i
okazanie
skruchy na
rozprawie, nie
usprawiedliwiało
zagrożenia jakie
w ruchu
drogowym
wywołał, bo
pamiętać należy,

iż każdy pijany kierowca takie zagrożenie dla siebie i innych stwarza. Wobec powyższego nie można zaakceptować, że z przyczyn wskazanych przez obrońcę zachowanie oskarżonego zasługuje na łagodniejsze potraktowanie, a zatem, iż ocena okoliczności faktycznych sprawy pozwala na zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego czy złagodzenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie pozwala na to stopień intoksykacji alkoholowej oskarżonego, miejsce i brak jakiegokolwiek logicznej przyczyny takiego zachowania.

Lekceważenie przez oskarżonego norm prawnych wynika z braku

<p>logicznego uzasadnienia dla jego czynu. Oskarżony wprawivszy się w godzinach porannych w znaczny stan nietrzeźwości, po południu wyruszył samochodem praktycznie bez żadnego celu. Brak jakiegokolwiek logicznego uzasadnienia dla zachowania oskarżonego, którego postawa wskazuje na lekceważenie obowiązujących zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>a) warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na okres jednego roku próby,</p> <p>b) orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>na okres jednego roku, ograniczając zakaz do kategorii pojazdów, której dotyczyło zdarzenie,</p> <p>c) zaliczenie na poczet wskazanego wyżej środka karnego okresu od dnia zatrzymania prawa jazdy,</p> <p>d) orzeczenie wobec oskarżonego 3000 zł świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek obrońcy jest niezasadny, wobec niezasadności zarzutu.</p> <p>Brak podstaw do zmiany wyroku i warunkowego umorzenia</p>	

postępowania
karnego,
albowiem
stopień winy
oskarżonego i
społecznej
szkodliwości
przypisanego
czynu jest
znaczny, a zatem
brak przesłanek
z art. 66 § 1 kk
do zastosowania
tego środka
probacyjnego.

Wobec
niezasadności
zarzutu wniosek
o złagodzenie
orzeczonego
zakazu do
prowadzenia
określonej
kategorii
pojazdów
mechanicznych
na okres jednego
roku jest
niezasadny.

Zgodnie z art.
42 § 2 k.k. sąd
orzeka zakaz na
okres nie krótszy
niż 3 lat, a zatem
brak podstaw do
złagodzenia tego
zakazu, skoro
został orzeczony
w najniższym
ustawowym
wymiarze.

Zgodnie z art.
42 § 2 k.k.
sąd orzeka, na
okres nie krótszy
niż 3 lata, zakaz
prowadzenia
wszelkich
pojazdów albo

pojazdów
określonego
rodzaju, jeżeli
sprawca w czasie
popelnienia
przestępstwa
przeciwko
bezpieczeństwu
w komunikacji
był w stanie
nietrzeźwości.

Ratio legis
zakazu
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych
stanowi
wykluczenie z
ruchu
drogowego
takich
kierowców,
którzy wykazali,
że zagrażają
bezpieczeństwu
w komunikacji,
zwłaszcza jeżeli
uczynili to
znajdując się w
stanie
nietrzeźwości.

Trudno sobie
wyobrazić by
racjonalny
ustawodawca
pozbawiając
prawa do
kierowania
pojazdami
osobowymi (kat.
B) zezwoliłby
na prowadzenie
pojazdów
ciężarowych lub
ciężarowych z
przyczepą (kat.
C i C+E).
Z powyższego
względu wniossek

obrońcy o ograniczenie zakazu do kategorii pojazdów, której dotyczyło zdarzenie jest niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wyrok utrzymany w mocy w całości.		
Zwięźle o powodach		

utrzymania w mocy	
<p>Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wskazane w apelacji uchybienie tj. błędne ustalenia faktyczne, w niniejszej sprawie nie miały miejsca. W oparciu o zgromadzone i ocenione dowody Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, należycie uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnione i słusznie nie dostrzegając w tym zakresie żadnych wątpliwości. Apelacja ma charakter czysto polemiczny, a postawiona teza o wystąpieniu przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania oparta jest w sposób niedopuszczalny tylko o część materiału dowodowego, z</p>	

pominięciem tej o zupełnie innej wymowie. Sąd Rejonowy w sposób dokładny, wykazał w pisemnym uzasadnieniu dlaczego nie zastosował tego środka probacyjnego. Sąd Odwoławczy podziela w pełni ocenę dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne.

Kara grzywny i środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczone za ten występki nie noszą cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Rejonowy wymierzając karę wziął pod uwagę dyrektywy wymiary kary określone w art. 53 kodeksu karnego i uwzględnił okoliczności

łagodzące oraz obciążające co do oskarżonego. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił tą argumentację, albowiem kara wymierzona w tej wysokości odpowiada stopniowi zawinienia oskarżonego oraz stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. W ocenie Sądu kara w tej wysokości spełni wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej. Zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania jest w świetle przesłanek z art. 66 § 1 k.k. wykluczone.

Wymierzenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat jest zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. obligatoryjne w przypadku skazania za występki z art. 178a § 1

k.k. Analiza okoliczności popełnienia tego przestępstwa nie wskazuje aby wymiar środka karnego był niewspółmiernie surowy. W szczególności znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego tj. 0,78 mg/l alkoholu w I badaniu oraz brak jakiegokolwiek logicznej przyczyny kierowania pojazdem w takim stanie w ciągu dnia w godzinach popołudniowych po ulicach (...), gdzie natężenie ruchu drogowego jest o tej porze duże, a także spowodowanie realnego zagrożenia w ruchu drogowym w postaci kolizji z dwoma innymi pojazdami, wskazuje na brak zaistnienia przesłanki do złagodzenia tego środka i wymierzenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych

<p>na okres jednego roku.</p> <p>Należy podkreślić, iż ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych stanowi wykluczenie z ruchu drogowego takich kierowców, którzy tak jak oskarżony wykazali, że zagrażają bezpieczeństwu w komunikacji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa</p>		

prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia i umorzenia wskazanem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Brak numeracji	W świetle wysokości dochodów oskarżonego brak podstaw do uznania, że uiszczenie niewielkich kosztów sądowych postępowania odwoławczego przekracza możliwości zarobkowe oskarżonego.	
7. PODPIS		